

Ikke desto mindre har Flertallet, hvis Medlemmer ogsaa vare Medlemmer af Fællesudvalget om Stattelovene under Fællesudvalgets Forhandlinger erklæret sig villig til at forhandle om Sagen, naar en Løsning af Fællesudvalgets Opgave var tilvejebragt, hvad der ikke er sket. Hvorvidt en Forhandling om nærværende Lov kunde have ført til andet end forberedende Arbejde, især saa længe ovenfor omtalte Dplysninger ikke foreligge, maa derimod staa hen.

Et Mindretal (P. Boffen, Madsen-Mjygdal, S. Rasmussen, Sørensen-Egaa) kan kun beklage, at Flertallet ikke har villet fremme nærværende Lovforslag, forinden Udvalget har modtaget de allerede i Fjor af det paagældende Udvalg forlangte Dplysninger, og som efter Forløbet af 2 Samlinger endnu ikke ere komne til Stede. Vi kunne heller ikke være enig i, at denne Sag kun kan ordnes paa en fyldestgørende Maade, naar Regeringen tager Sagen i sin Haand, og at den ikke kan løses gennem Behandling af Lovforslag, der er indbragt ved privat Initiativ.

Vi beklage denne Sagernes Stilling, ikke blot fordi Tiendeafløsningen er det vigtigste af alle de Stattespørgsmaal, der for Tiden ere under Drøftelse, og dens heldige Gennemførelse derfor vil blive hilset med særlig Glæde, men ogsaa fordi en lykkelig Løsning af denne Sag mer end noget andet vilde virke som en Løstestang for hele den øvrige Skattereform i Retning af et frugtbringende Arbejde og et godt Resultat.

Et andet Mindretal (S. N. Hansen og Rottbøll) har, saaledes som Sagen i Aar foreligger, ikke kunnet finde det rigtigt, at denne atter lades ufremmet. Dette Mindretal har paa den anden Side ikke kunnet tiltræde det fra Folketinget fremkomne Forslag, medmindre der deri foretages væsentlige Forandringer. For at bidrage til, at Sagen nu fremmedes, har Mindretallet derfor under 9de Februar afgivet følgende til Udvalget:

Da vi — efter de nu modtagne Dplysninger om Tiendesagens Stilling med Hensyn til de i Landstingets Beretning i Fjor nævnte Forhold — maa anse det for særdeles uønskeligt, at denne Sag nu fremmes, og da vi formene, at dette vil kunne ske paa Grundlag af det fra Folketinget oversendte Forslag, om end med væsentlige Forandringer, have vi tilladt os at udarbejde Forslag til de Ændringer, som efter vor Formening ville være rigtige.

Vi give disse her i deres Hovedtræk, ledsagede af nogle indskudte Bemærkninger, idet vi, saa snart som en Forhandling om disse har fundet Sted i Udvalget, ere rede til at give dem en bestemt Affattelse som Ændringsforslag.

1) Til § 1. Her bestemmes det, at al Tiende kan med Begrænsning efter § 3 kræves afløst ved Betaling en Gang for alle af dens efter Lovens bestemte Kapitalbeløb. Dette ville vi finde det rigtigt at forandre til en Bestemmelse, gaaende ud paa: at al Tiende skal afløses paa de i Lovens nærmere foreskrevne Vilkaar med dens Kapitalbeløb enten ved dettes Betaling eller ved detts Omsætning til en fast Prioritetsbæstelse paa Ejendommen.

Den saaledes foreskrevne Afløsning skal for alle Tiender være fuldbyrdet i Løbet af 5 Aar fra Lovens Ikrafttræden.

2) Til § 2. Forstellen mellem Afløsningsbeløbet, efter som Afløsning begæres af Tiendetager eller Tiendender, bortfalder, naar Sagen ordnes ens for alle som en virkelig Tvangsafløsning. Beløbet foreslaas sat til 24 Gange for Kirke- og Kongetiende, 25 Gange for Præstetiende. Tiendens aarlige Beløb bestemmes som i Paragraffen foreslaaet.

3) Til § 3. Staten betaler til Tiendetageren de 6 Gange, for Præstetienden de 7 Gange Tiendens aarlige Beløb.